

Malá morská víla

Láska

Jedna z najznámejších a zároveň najkrajších Andersenových rozprávok.

Dojímavý príbeh o láske malej morskej víly, ktorá sa zalúbi do princa. Víla sa kvôli láske stane človekom a obetuje nielen svoj hlas, ale napokon aj vlastný život.

🕒 17 min

😊 8+

Hlboko v oceáne, kde sa ani slnečné lúče nedostanú, sa na samotnom dne mora rozprestieralo kráľovstvo. Bolo krásne! Malo koralové steny a zdobili ho riasy všetkých možných farieb. V kráľovstve v mieri spolunažívali malé i veľké ryby, rastlinky, morskí ježkovia, morské víly a všakové vodné živočíchy. A všetkým vládol kráľ, jeho matka a päť dcér. Kráľova matka pomáhala kráľovi s výchovou dcér, pretože mamičku už nemali.

V kráľovstve sa všetkým dobre žilo, pretože všetci dodržiavali určené pravidlá. Jedno z pravidiel znelo, že morská víla sa môže pozrieť nad hladinu mora až keď dovŕši vek pätnásť rokov. Dovtedy musí ostať v podmorskom kráľovstve.

Najstaršia z kráľovských dcér mala mať pätnásť rokov už tento rok a tá najmladšia až o dlhých päť. Všetky dcéry mali svoje záhradky a tam trávili väčšinu času. Najmladšia dcéra mala v tej svojej aj mramorovú sochu princa, ktorá sa jej veľmi páčila. Neprestajne ju obdivovala, čistila od drobných rias a prihovárala sa jej.

Stará mama im často rozprávala, aké je to všetko nad hladinou krásne. Avšak nikdy nezabudla dodať, že najkrajšie je aj tak tu, na **dne oceána**. Bol to predsa ich domov. Malá morská víla sa nevedela dočkať, kedy sa konečne pozrie na svet nad hladinou.

„Ach, ešte dlhých päť rokov,“ **povzdychla si** vždy pri starkiných príbehoch.

Ako čas plynul, každý rok počúvala svoje sestry, ako **natešene ospevujú** život nad hladinou mora. Jedna sestra sa vynorila počas noci, takže videla krásnu nočnú oblohu, druhá sa zase kochala farebným západom slnka, tretia videla zelené stromy a vysoké kopce a štvrtá zo sestier vyšla nad hladinu v zime, keď boli všade navôkol obrovské ľadovce. Kým štyrom sestrám už toto všetko

pomaly zovšednievalo, tá najmladšia ešte ani len neokúsila, aké to je.

Po čase konečne nadišiel ten deň, kedy malá morská víla oslávila pätnásť rokov a mohla sa vynoriť nad hladinu. Stará mama ju **slávnostne** vyobliekala, dala jej na hlavu čelenku z kvetov a na chvost jej pripla krásne perly.

„Ach, dievčatko moje, ako si rýchlo vyrástlo,“ povedal jej kráľovský otec. Jej sa to však zdalo ako večnosť, a tak sa na otca len usmiala.

„Hotovo, si nádherná,“ pustila ju stará mama.

Malá morská víla sa už veľmi tešila, a tak chytro rozhýbala svoj rybí chvost, **zahrkala perlami** a čoskoro bola na hladine. Keď sa vynorila, chvíľku len s údivom pozerala okolo seba, potom začala natešene skákať a čochvíľa sa k nej pridali aj roztomilé **delfíny**. Naozaj sa oplátilo čakať takú dlhú dobu. Všetko bolo nádherné!

Po chvíli zbadala loď, a tak sa vybrala smerom k nej. Na palube bolo mnoho ľudí a zdalo sa, že čosi oslavujú. Podišla až k okienku kajuty, kde uvidela chlapca. Až neskôr sa dozvedela, že je to princ a na lodi práve oslavuje svoje narodeniny. Mlčky ho sledovala a nevedela z neho spustiť oči - vyzeral ako mramorová socha v jej záhrade.

Na lodi vládla dobrá nálada a o polnoci dokonca **vystrelili ohňostroj**, ktorého sa malá morská víla zľakla, lebo nikdy predtým nič podobné nevidela. Najprv sa skryla pod vodu, no po chvíli sa opäť vynorila a tiež pozorovala to nebeské divadlo. Odrazu však **udrel poriadny blesk**, mraky sa zatiahli a schyľovalo sa k veľkej búrke.

O chvíľu už vlny rozburácali celú loď, ktorá len tak-tak odolávala veľkému náporu vetra. Keď **udrel ďalší blesk**, prelomil sa hlavný lodný stožiar a loď sa rozkolísala ešte viac. Voda sa dostala na palubu a **v zúrivom vlnobití rozdelila drevenú loď na polovicu**. Z lode razom ostali len trosky. Malá morská víla sa veľmi bála o princa a rozhodla sa ho zachrániť. Preplávala cez kusy dreva a dostala sa až k nemu. Omráčeného ho chytila a plávala s ním na breh. Tam mu dala jemný bozk na čelo a rýchlo sa skryla za skalú.

Odtiaľ na neho dávala pozor až do rána, kedy ho našli akísi ľudia. Medzi ľuďmi, ktorí princa našli, bola aj veľmi pekná princezná. Prvé, čo princ po prebudení uvidel, bola práve ona. A len čo sa prebral, usmial sa a hovorí jej: „Vy ste ma zachránili. Môj anjel, zachránili ste mi život. Budem vám do smrti vďačný.“

Malá morská víla zosmutnela. To ona zachránila princa, no nemohla sa ozvať. A tak tam len **tíško žialila** a vedela, že ten princov úsmev mal patriť jej. Malá morská víla sklamane doplávala naspäť do svojho kráľovstva a usadila sa k mramorovej soche vo svojej záhrade. Keby mohli morské panny plakať, určite by teraz plakala.

Jej zvedavé sestry sa začali vypytovať: „No, čo si videla? Páčil sa ti svet? Prečo si taká smutná?“

Malá morská víla najprv nechcela sestrám nič povedať, no potom sa im zdôverila a naozaj sa začala cítiť lepšie. Najstaršia sestra jej dokonca povedala, že vie, kde princa nájst. To malej morskej víle konečne zlepšilo náladu. Odvtedy sa každý deň chodila pozeráť na princa, ktorý sa jej páčil čoraz viac a viac. Po pár dňoch zistila, že sa do neho bezhlavo zaľúbila.

Sestry mali ešte jednu **zábavku**. Chodievali spievať ku skalám, okolo ktorých sa plavili námorníci. Svojimi nádhernými hlasmi ich lákali do svojho kráľovstva, hoci námorníci by sa do takej hĺbky nikdy živí nedostali.

Jedného dňa sa v podmorskom kráľovstve konala veľká slávnosť. Všetky sestry sa pekne vychystali a učesali si svoje krásne dlhé vlasy, do ktorých sa vedeli zabaliť ako do hodvábu. Jedna ich mala ohnivočervené, druhá čierne, tretia sivé ako striebro, štvrtá gaštanovohnedé a najmladšia žiarivo zlatisté. Morské víly boli prekrásne stvorenia a spievali spanilo ako anjeli.

Slávnosť sa začala ceremóniou, na ktorej **spievala najmladšia morská víla**. Ona totiž mala hlások zo všetkých najkrajších. Na oslave sa zabávali všetci okrem najmladšej morskej víly. Myslela na princa a ustavične smútila.

„Kiežby princ vedel, že existujem. Dala by som všetko za to, aby som mohla byť aspoň jeden deň po jeho boku,“ snívala pri mramorovej soche vo svojej

záhrade. Odrazu dostala nápad. Spomenula si na čarodejnicu, ktorá bývala v temnej rokline. Vybrala sa za ňou, aj keď tam, kde žila, bolo len čierne bahno a morské **hady**, číhajúce na každého, kto prejde okolo. Dostať sa až k čarodejnici bolo nebezpečné, no malej morskej víle to neprekážalo.

No keď k nej prišla, dostala strach.

„Chcem sa stať človekom, pomôžete mi?“ prihovorila sa jej opatrne víla.

„Viem, prečo si prišla. Chceš, aby sa princ do teba zamiloval a manželským zväzkom ti dal dušu, ktorá jestvuje aj po smrti,“ povedala čarodejnica.

Malá morská víla vedela, že ľudia majú večnú dušu, ale morské panny to majú inak. Tie sa po svojom dlhom tristoročnom živote premenia na morskú penu a úplne sa vytratia zo sveta.

„Niečo také je možné,“ pokračovala čarodejnica, „ale má to háčik. Keď sa tvoj chvost premení na tie dva stĺpy, zvané nohy, zakaždým, keď stúpiš na zem, pocítiš bolesť, akoby sa ti **sto ihiel** zapichlo do chodidiel. A to nie je všetko. Ak si princ zoberie za ženu inú než teba, ich prvé spoločné ráno bude zároveň tvojím posledným a tvoj život sa skončí. A nezabudni, že raz človekom, navždy človekom. Nemôžeš sa viac vrátiť naspäť do mora. Stále po tom túžiš?“ opýtala sa čarodejnica.

Malá morská víla sa na chvíľu odmlčala, no napokon súhlasila: „Áno, pre princa čokoľvek.“

„Nebude to ale zadarmo, dáš mi svoj nádherný hlas,“ **zasmiala sa zlá** čarodejnica.

„Ale ako potom prehovorím a očarím princa?“ zmätene sa opýtala víla.

„Budeš výnimočne pôvabná. Takže?“ priblížila sa čarodejnica k víle.

Malá morská víla len prikývla, lebo jej hlas si už vzala čarodejnica. Potom namiešala **magický elixír, ktorý strašidelne bublal**, podala ho nemej víle a poslala ju preč. Napriek všetkému, víla nebola smutná. Tešila sa na to, ako bude konečne po princovom boku.

Keď dorazila do svojho kráľovstva, panovalo tam ticho, pretože všetci akurát spali. Bozkom sa rozlúčila s oteckom, starou mamou aj sestrami. Vyplávala na hladinu a zamierila k princovmu zámku. Keď prišla na breh, vypila elixír od čarodejnice a zaspala.

Ráno sa princ prechádzal po brehu a zazrel tam nehybne ležiace dievča. Už to nebola morská víla, ale pôvabná dievčina. Princ jej pomohol a zobral ju k sebe na zámok. Dal jej ušit krásne šaty a keď sa dievčina prebrala, bola síce trochu zmätená, no akonáhle zazrela princa, všetky obavy sa rozplynuli.

„Nebojte sa. Našiel som vás ležať na brehu mora a chcel som vám len pomôcť,“ prihovoril sa jej princ.

Keďže nemohla hovoriť, iba sa na princa milo usmiala.

Čas pomaly plynul a malá morská víla si zvykala na svoje nohy aj na bolesť, ktorá jej zakaždým pripomenula domov. Chýbala jej rodina a voľnosť, ktorú mohla zažiť jedine v mori, no svoje rozhodnutie neľutovala. S princom trávila veľa času a stali sa z nich skvelí priatelia. Chodili spolu na slávnosti, **jazdili na koňoch** a plavili sa po mori.

Raz takto z paluby lode uvidela aj svoje sestry, ako plávajú vo vode. Zahrialo ju pri srdci a s láskou si spomenula na domov.

Vzťah medzi ňou a princom sa postupne prehlboval. V jeden letný večer, keď sledovali hviezdy, princ sa jej s niečím priznal.

„V deň mojich osemnástych narodenín moja loď stroskotala a takmer všetci zahynuli. No mňa zachránila istá krásna princezná. Na prvý pohľad som sa do nej zamiloval a dúfal som, že ju ešte niekedy stretnem a požiadam o ruku. No keďže mi osud nedoprial ďalšie stretnutie s ňou, rozhodol som sa konať. Prosím, išla by si ju so mnou hľadať? Prejdeme viacero kráľovstiev a ak ju nenájdem, vezmem si za ženu teba. Okrem nej si mi najbližšia ty,“ priznal princ.

Malá morská víla bola **sklamaná**. Vedela, že to bola práve ona, ktorá v ten deň zachránila princovi život, no nemohla mu to povedať. A tak len prikývla

a princ ju vrúcne objal. Bola vďačná za každý deň, ktorý mohla stráviť po jeho boku.

Plavili sa dva týždne, navštívili štyri kráľovstvá a prezreli si všetky princezné, no ani jedna nebola tá pravá. Až keď sa dostali do najvzdialenejšieho kráľovstva, našli princeznú, ktorú princ považoval za svoju záchrankyňu. Princ sa veľmi potešil, no nevedel, že to znamená koniec pre malú morskú vílu.

Netrvalo dlho a dátum svadby bol stanovený. Malá morská víla tomu nedokázala zabrániť, mohla sa len bezradne prizerať, mlčať a predstierať radosť. Počas svadobného obradu držala neveste bielu vlečku a cez slzy sa usmievala.

Nuž a čoskoro bol manželský zväzok uzavretý. Večer sa už malá morská víla lúčila so životom, lebo dobre vedela, že ráno príde jej koniec. **Začula tichý šum hlasov, ktorý ju volal k moru.** Podišla bližšie a zbadala svoje milované sestry. Bola rada, že ich môže ešte poslednýkrát vidieť. No, čo to? Všetky sestry mali ostrihané svoje krásne vlasy.

„Čarodejnica nám všetko povedala. Všetkého si sa vzdala kvôli princovi. Ale neboj sa, výmenou za naše vlasy nám dala túto dýku. Stačí, keď ňou princa prebodneš, potom sa ti opäť vráti rybí chvost a môžeš ďalej žiť. Buď tvoj život, alebo jeho. Urob to, sestrička!“ naliehali na ňu sestry a podali jej dýku. Princ ranil jej srdce, a tak bola odhodlaná ju použiť.

Vošla potichu do jeho komnaty, kde práve **pokojne spal** po boku svojej novej manželky. Podišla k nemu a zdvihla dýku nad jeho hrud'. Chvíľu tam stála, no nedokázala to urobiť. Princa veľmi ľúbila, preto ho len jemne pobožkala na líce a v tichosti odišla.

Len čo na druhý deň **štebot vtákov oznámil ráno**, malá morská víla sa pri brehu zmenila na morskú penu. Zronené sestry sa len smutne prizerali, ako ich najmladšia sestra opúšťa.

Malá morská víla sa zo všetkého najviac bála smrti svojej duše, no nestalo sa tak. Predtým, než sa z nej stala morská pena, duša z jej tela vyletela a pridala

sa k oblakom. Malá morská víla mala opäť svoj nádherný hlas a už mala navyše aj krídla. Patrila teraz k vílam **vetra**. Nemožno ich vidieť, ale keď zafúka vietor, budete cítiť príjemnú vôňu alebo počuť ich jemný šepot.

Bola šťastná a spokojná. Mala večnú dušu, ktorú získala svojou dobrotou a láskavosťou. Každéj sestre dala jemný bozk na čelo a zašepkala im: „Nikam neodchádzam, budem stále s vami. Som naozaj šťastná.“

Rozlúčila sa aj s mladomanželmi a zaželala im krásne a šťastné manželstvo. Princ po stratenej priateľke ešte nejaký čas pátral a čudoval sa, kam z ničoho nič zmizla, no tušil, že sa jej nič zlé nestalo a má sa dobre.

Víla si odvtedy užívala slobodu a život v podobe **anjela vetra**.